

Comentaris

A la família del distingit
senyor En Felíç Turón

Poc a poc s'han anat acomiadant de la nostra població els visitants de l'estiu, enjoiadors de la nostra fondalada. Es la repetició de ço que passa tots els anys. En arribar el mes de Setembre, quan les frescors de la tardorada comencen de fregar-nos desagradablement, s'acoplen les orenetes per a empendre la volada d'acomiadament, ens abandonen els rossinyols, reflaires de les nostres clotarades i ens deixen els forasters, que, durant les diades d'estiueig, han embellit els nostres carrers i animat els poètics reconcs de les nostres fontanes. Arbucies, riallera i esclatant com les flors de les seves margeneres i de les seves prades, devé tristoia i seriosa, amb la tristor de la solitud i de l'enyorança, que l'embolcalla durant les jornades de l'hivern.

Malgrat això, és encara una vila falaguera. Hom pot ben dir que canvia son abillament i la seva poesia, d'un lirisme més depurat, és pregonament captivant i encisadora. Les seves fontanes i les seves torrenteres russolen més abundoses que en les diades d'estiu i el soroll fressós de la riera dona a la nostra vila un caire montsenyenc, que no aconsegueix en cap més temporada de l'any; També l'hivernada té la seva poesia. Quan les arbredes s'han despullat i la verdor de les boscuries s'esmortuïda, posant a nostre

esguard una munió d'esquelets que curullen les muntanyes, aleshores ens visiten les nevades i la blancor, que exten son mantell damunt dels cimalls i de les altiroses crestes, dona a la nostra vila un caire tan compenedor, que n'és l'embadaliment dels visitants.

Arbucies, n'és formosa a l'hivern com a l'estiu, malgrat assolir-ne caires tan diferents. Té la formosor de les donzelles rialleres i de les dones serioses. La seva xamosia és tan escaienta, que difícilment hom trobarà cap més població que l'aventatgi. Fins les gebrades nadalenques, que emblanquinen els nostres fondals i que pareixen donar-los-hi un tó ben gris, també tenen un caient meravellós. Són gebrades de matins serens, que el Sol s'emporta en treure el nas per l'orient. Les mateixes fredorades, nascudes en la creixença dels dies, sota un Cel de diafanitat magestuosa i la magestat imponent del Montseny, clar i lípid com mai, fan de la vila nostrada una perla atractivola dintre de la seva solitud hivernenca. ¡Oh si! fins a l'hivern, Arbucies està rublerta de poesia!

MARIÀN

Contes per a "El Baix Montseny"

Un bon consell

—Fill meu! la mare malalta va cridar des de son llit,

—Mare, que voleu?—respongué a l'instant Piuè, acostant-s'hi frissós. La mare moribunda, tot acariciant-li la testa, va dir les postres paraules.